

MERCEDES RON

ΤΟ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
ΑΠΟ 1 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
—
ΤΑΙΝΙΑ

ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ;

ΛΑΘΟΣ

ΕΥΚΟΛΑ. ΕΦΕΡΕ ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΜΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το λάθος μου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Culpa mía*
Από τις Penguin Random House Grupo Editorial, Βαρκελώνης 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mercedes Ron
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Emily Wittig
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Mercedes Ron, 2017
© Penguin Random House Grupo Editorial S.A.U., Travessera de Gràcia, 47-49,
Barcelona 08021, Spain, 2017
© Εξωφύλλου: Sourcebooks, 2023
© Εικόνων εξωφύλλου: CDustin/Unsplash; Jordan McQueen/Unsplash;
Aron Visuals/Unsplash; Alexander Grey/Unsplash
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

ISBN 978-618-01-5541-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

MERCEDES RON

ΤΟ

ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ;

ΛΑΘΟΣ

ΕΥΚΟΛΑ. ΕΦΕΡΕ ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΜΟΥ

Μετάφραση: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

Στη μητέρα μου· σ' ευχαριστώ
που είσαι φίλη μου, ο άνθρωπός μου,
όλα όσα χρειάστηκα στη ζωή
και κάτι παραπάνω.
Σ' ευχαριστώ που φρόντισες
να έχω πάντα ένα βιβλίο στα χέρια μου.

Πρόλογος

Α ΣΕ ΜΕ ΗΣΥΧΗ!» είπε προσπερνώντας με για να βγει από την πόρτα. Την άρπαξα αμέσως απ' τα χέρια και την ανάγκασα να με κοιτάξει.

«Μπορείς να μου εξηγήσεις τι διάολο σου συμβαίνει;» τη ρώτησα εξαγριωμένος.

Εκείνη με κοίταξε και στα μάτια της είδα να κρύβεται κάτι βαθύ και σκοτεινό. Ωστόσο, μου χαμογέλασε απρόθυμα.

«Αυτός είναι ο δικός σου κόσμος, Νίκολας», μου εξήγησε ήρεμα. «Εγώ απλώς ζω τη ζωή σου, απολαμβάνω τους φίλους σου και νιώθω απαλλαγμένη από οποιοδήποτε πρόβλημα. Αυτό κάνετε εσείς και αυτό υποτίθεται ότι πρέπει να κάνω κι εγώ», κατέληξε κι έκανε ένα βήμα πίσω για να απομακρυνθεί.

Δεν πίστευα αυτά που άκουγα.

«Έχεις χάσει εντελώς τον έλεγχο», της είπα χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής μου. Δε μου άρεσε αυτό που έβλεπα, δε μου άρεσε το άτομο στο οποίο μεταμορφωνόταν η κοπέλα με την οποία ήμουν ερωτευμένος. Αλλά αν το καλοσκεφτόμουν... Αυτά που έκανε και ο *τρόπος* που τα έκανε... Ήταν ακριβώς τα ίδια με όσα είχα κάνει κι εγώ, τα ίδια που έκανα πριν τη γνωρίσω. Εγώ την είχα μπλέξει σε όλα αυτά: εγώ έφταιγα. Ήταν λάθος μου που αυτοκαταστρεφόταν.

Κατά κάποιον τρόπο, είχαμε ανταλλάξει ρόλους. Εκείνη εμφανίστηκε και με έβγαλε από τη μαύρη τρύπα στην οποία είχα μπει οικειοθελώς, αλλά κάνοντάς το είχε καταλήξει να πάρει τη θέση μου σε αυτή.

ΝΟΑ

ΚΑΘΩΣ ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΖΑ το παράθυρο του καινούργιου αυτοκινήτου της μητέρας μου, δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι τι με περίμενε τον επόμενο άθλιο χρόνο. Εξακολουθούσα να αναρωτιέμαι πώς είχαμε καταλήξει έτσι, να φεύγουμε από το σπίτι μας για να διασχίσουμε όλη τη χώρα έως την Καλιφόρνια. Είχαν περάσει τρεις μήνες από τότε που είχα μάθει τα μοιραία νέα, αυτά που θα άλλαζαν τη ζωή μου ολοκληρωτικά, που θα με έκαναν να κλαίω τα βράδια, τα ίδια που θα κατάφερναν να με κάνουν να ικετεύω και να ξεσπώ σαν κοριτσάκι έντεκα αντί για δεκαεπτά ετών.

Αλλά και τι μπορούσα να κάνω; Δεν ήμουν ενήλικη, έμεναν ακόμη έντεκα μήνες, τρεις εβδομάδες και δυο μέρες για να κλείσω τα δεκαοχτώ και να μπορέσω να ξεκινήσω το πανεπιστήμιο, μακριά από μια μητέρα που σκεφτόταν μόνο τον εαυτό της, μακριά από τους αγνώστους με τους οποίους τύχαινε να πρέπει να ζήσω, καθώς στο εξής θα έπρεπε να μοιραστώ τη ζωή μου με δύο παντελώς άγνωστους ανθρώπους και, μάλιστα, δυο άντρες.

«Μπορείς να σταματήσεις να το κάνεις αυτό; Με αγχώνεις», μου είπε η μητέρα μου ενώ τοποθετούσε το κλειδί στη μίζα και έβαζε μπρος το αυτοκίνητο.

«Και εμένα με αγχώνουν πολλά πράγματα που κάνεις και πρέπει να τα ανεχτώ», της αντιμίλησα. Ο ηχηρός αναστεναγμός με τον οποίο μου απάντησε είχε μετατραπεί σε κάτι τόσο σύνηθες που δε με εξέπληξε ούτε στο ελάχιστο.

Μα πώς μπορεί να με εξαναγκάζει; Μήπως δεν την ένοιαζαν

τα συναισθήματά μου; «Φυσικά και με νοιάζουν», μου απάντησε η μητέρα μου καθώς απομακρυνόμασταν από την αγαπημένη μου πόλη. Είχαν περάσει έξι χρόνια από τότε που χώρισαν οι γονείς μου και ο χωρισμός τους δεν ήταν ούτε συμβατικός ούτε και ευχάριστος. Ήταν ένα φοβερά τραυματικό διαζύγιο, αλλά τελικά το είχα ξεπεράσει... Ή τουλάχιστον ακόμη προσπαθούσα.

Δυσκολευόμουν πολύ να προσαρμοστώ στις αλλαγές, με τρόμαζε η ιδέα του να είμαι με αγνώστους. Δεν είμαι ντροπαλή, αλλά είμαι επιφυλακτική όσον αφορά την προσωπική μου ζωή, και το γεγονός ότι θα έπρεπε να μοιραστώ όλη μου την ημέρα με δυο άτομα που με το ζόρι γνώριζα με άγχωνε σε σημείο που ήθελα να κατεβώ από το αυτοκίνητο και να κάνω εμετό.

«Ακόμη δεν καταλαβαίνω γιατί δε με αφήνεις να μείνω», της είπα προσπαθώντας να την πείσω για χιλιοστή φορά. «Δεν είμαι παιδί, ξέρω να φροντίζω τον εαυτό μου... Εξάλλου, του χρόνου θα πάω πανεπιστήμιο και ούτως ή άλλως θα μείνω μόνη μου... Είναι το ίδιο», είπα, θεωρώντας ότι θα την έπειθα και γνωρίζοντας ότι είχα απόλυτο δίκιο.

«Δεν πρόκειται να χάσω την τελευταία σου χρονιά στο σχολείο και θέλω να χαρώ την κόρη μου πριν φύγεις έξω για να σπουδάσεις. Νόα, σ' το έχω πει χίλιες φορές. Θέλω να είσαι κομμάτι αυτής της νέας οικογένειας, είσαι κόρη μου... Πια τον Θεό! Σοβαρά πιστεύεις ότι θα σε αφήσω να ζήσεις σε άλλη χώρα χωρίς την επίβλεψη κάποιου ενηλίκου και μάλιστα τόσο μακριά από μένα;» μου απάντησε χωρίς να πάρει τα μάτια της απ' τον δρόμο και χειρονομώντας έντονα με το δεξί της χέρι.

Η μητέρα μου δεν καταλάβαινε πόσο δύσκολα ήταν όλα για μένα. Εκείνη ξεκινούσε μια νέα ζωή με τον καινούργιο της σύζυγο που θεωρητικά την αγαπούσε, αλλά εγώ;

«Δεν καταλαβαίνεις, μαμά. Δε σκέφτηκες ότι και μένα είναι ο τελευταίος μου χρόνος στο σχολείο; Ότι εκεί έχω όλες μου τις φίλες, το αγόρι μου, τη δουλειά μου, την ομάδα μου...; Όλη μου τη ζωή, μαμά!» της φώναξα προσπαθώντας να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Ήταν προφανές ότι αυτή η κατάσταση με ξεπερνούσε.

Εγώ ποτέ, και επαναλαμβάνω, ποτέ, δεν έκλαιγα μπροστά σε κανέναν. Το κλάμα είναι για τους αδύναμους, για όσους δεν ξέρουν πώς να ελέγχουν τα συναισθήματά τους ή, στη δική μου περίπτωση, για όσους έχουν κλάψει τόσο πολύ σε όλη τους τη ζωή που αποφάσισαν να μη χύσουν πια κανένα άλλο δάκρυ.

Αυτές οι σκέψεις μού θύμισαν την αρχή όλης αυτής της τρέλας. Μετάνιωνα που δεν είχα συνοδεύσει τη μητέρα μου σε εκείνη την κρουαζιέρα της κακιάς ώρας στα νησιά Φίτζι. Γιατί εκεί, σε ένα πλοίο στη μέση του Νότιου Ειρηνικού, ήταν που γνώρισε τον απίστευτο και αινιγματικό Γουίλιαμ Λάιστερ.

Αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω, δε θα δίσταζα λεπτό να πω το «ναι» στη μητέρα μου όταν στα μέσα Απριλίου μού εμφανίσε τα δυο εισιτήρια για να πάμε διακοπές. Ήταν δώρο από την καλύτερή της φίλη, την Αλίσια. Η καημένη είχε ένα ατύχημα με το αυτοκίνητο και είχε σπάσει το δεξί της πόδι, ένα χέρι και δυο πλευρά. Προφανώς δεν μπορούσε να πάει στα νησιά με τον άντρα της και, για αυτόν τον λόγο, έκανε δώρο την κρουαζιέρα στη μαμά μου. Μα... Στα μέσα Απριλίου; Εκείνες τις μέρες είχα εξετάσεις και ένα σωρό αγώνες βόλεϊ. Η ομάδα μου είχε βγει πρώτη, ενώ από τότε που θυμάμαι να έχω μυαλό έβγαίνε πάντα δεύτερη. Ήταν μια από τις μεγαλύτερες χαρές της ζωής μου. Ωστόσο, τώρα που ξέρω τις συνέπειες της άρνησής μου να πάω σε αυτό το ταξίδι, θα επέστρεφα το τρόπαιο, θα παρατούσα την ομάδα και δε θα με πείραζε να κοπώ στη λογοτεχνία και στα ισπανικά, αν ήταν να αποφευχθεί αυτός ο γάμος.

Μα να παντρευτεί σε πλοίο;! Η μητέρα μου ήταν εντελώς τρελή! Συν τοις άλλοις, παντρεύτηκε χωρίς να μου πει απολύτως τίποτα, το έμαθα μόλις έφτασε και μου το είπε με τέτοια ηρεμία λες και το ότι παντρεύτηκε με έναν εκατομμυριούχο στη μέση του ωκεανού ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο... Η όλη ιστορία ήταν εντελώς σουρεαλιστική και μάλιστα ήθελε να μετακομίσει σε μια βίλα στην Καλιφόρνια των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτή δεν ήταν καν η χώρα μου! Εγώ είχα γεννηθεί στον Καναδά, παρότι η μητέρα μου γεννήθηκε στο Τέξας και ο

πατέρας μου στο Κολοράντο, και μου άρεσε πολύ, ήταν το μόνο μέρος που ήξερα...

«Νόα, ξέρεις ότι θέλω το καλύτερο για σένα», μου είπε η μητέρα μου, επαναφέροντάς με στην πραγματικότητα. «Ξέρεις τι έχω περάσει, τι έχουμε περάσει και επιτέλους βρήκα έναν καλό άντρα που με αγαπάει και με σέβεται... Έχω πολύ καιρό να νιώσω τόσο ευτυχισμένη... Το χρειάζομαι και ξέρω ότι κάποια στιγμή θα τον αγαπήσεις κι εσύ. Επίσης, μπορεί να σου προσφέρει ένα μέλλον που δε θα φανταζόμασταν, θα μπορέσεις να πας στο πανεπιστήμιο που θέλεις, Νόα».

«Μα δε θέλω να πάω σε κάποιο από αυτά τα πανεπιστήμια, μαμά, και ούτε θέλω να μου το πληρώσει ένας άγνωστος», απάντησα νιώθοντας ένα ρίγος να με διαπερνά σκεπτόμενη ότι σε λίγο καιρό θα πήγαινα σε ένα σχολείο γεμάτο πλουσιόπαιδα.

«Δεν είναι άγνωστος. Είναι ο σύζυγός μου, οπότε κοίτα να το συνηθίσεις», αποκρίθηκε κοφτά.

«Ποτέ δεν πρόκειται να το συνηθίσω», της απάντησα και πήρα το βλέμμα μου από το πρόσωπό της για να το στρέψω στον δρόμο.

Η μητέρα μου αναστέναξε ξανά και εγώ ευχήθηκα να τελειώσει αυτή η συζήτηση. Δεν είχα όρεξη να συνεχίσω να μιλάω.

«Νόα, καταλαβαίνω ότι θα σου λείψουν οι φίλοι σου και ο Νταν, αλλά δες τη θετική πλευρά. Θα αποκτήσεις έναν αδελφό!» είπε ενθουσιασμένη.

Γύρισα και την κοίταξα εξαντλημένη.

«Σε παρακαλώ, μη μου τον παρουσιάξεις ως κάτι που δεν είναι».

«Μα θα τον συμπαθήσεις. Ο Νικ είναι αστέρι», με διαβεβαίωσε χαμογελώντας στον δρόμο. «Είναι ώριμο και υπεύθυνο αγόρι και σίγουρα ανυπομονεί να σε συστήσει σε όλους του τους φίλους και να σε ξεναγήσει στην πόλη. Κάθε φορά που τον πετυχαίνω, είναι κλεισμένος στο δωμάτιό του και μελετάει ή διαβάζει βιβλία. Μπορεί να έχετε και κοινά γούστα στη λογοτεχνία».

«Ναι, πώς... Σίγουρα θα του αρέσει η Τζέιν Όστεν», της απάντησα στριφογυρίζοντας τα μάτια μου. «Σίγουρα... Πόσων

χρόνων είπες ότι είσαι;» Ήδη γνώριζα την απάντηση, η μητέρα μου δεν είχε σταματήσει να μου μιλάει για εκείνον και για τον Γουίλ εδώ και μήνες και, παρ' όλα αυτά, μου φαινόταν άκρως ειρωνικό ότι αυτός δεν είχε καταφέρει να βρει ένα κενό για να έρθει να με γνωρίσει. Το ότι θα μετακόμιζα με μια νέα οικογένεια χωρίς καν να γνωρίζω τα μέλη της ήταν το αποκορύφωμα σε όλο αυτό.

«Είναι λίγο μεγαλύτερος από σένα, αλλά εσύ είσαι πιο ώριμη από τα κορίτσια της ηλικίας σου. Θα τα πάτε περίφημα».

Και τώρα με καλόπιανε... «ώριμη». Ακόμη αμφέβαλλα για το αν με χαρακτήριζε πράγματι αυτή η λέξη και, πέρα από αυτό, αδυνατούσα να πιστέψω ότι ένα αγόρι σχεδόν είκοσι δύο χρόνων θα είχε όρεξη να με ξεναγήσει στην πόλη και να μου γνωρίσει τους φίλους του. Και, σε κάθε περίπτωση, ούτε εγώ ήθελα να το κάνει.

«Φτάσαμε», μου ανακοίνωσε στη συνέχεια η μητέρα μου.

Εστίασα στα ψηλά φοινικόδεντρα και στους δρόμους που χώριζαν τις μεγαλειώδεις βίλες. Κάθε κτίσμα καταλάμβανε τουλάχιστον μισό οικοδομικό τετράγωνο. Υπήρχαν σπίτια αγγλικής και βικτοριανής αρχιτεκτονικής... και υπήρχαν επίσης πολλά μοντέρνα σπίτια με γυάλινους τοίχους και γιγάντιους κήπους. Το άγχος μου μεγάλωνε σταδιακά, καθώς έβλεπα ότι όσο προχωρούσαμε στον δρόμο οι κατοικίες γίνονταν ολοένα μεγαλύτερες.

Εντέλει φτάσαμε μπροστά σε μια τεράστια πύλη ύψους τριών μέτρων, κι έτσι απλά η μητέρα μου έβγαλε μια μικροσυσκευή από το ντουλαπάκι του συνοδηγού, πάτησε ένα κουμπί και η πύλη άρχισε να ανοίγει. Έβαλε ξανά μπρος το αυτοκίνητο και κατεβήκαμε μια πλαγιά περιτριγυρισμένη από κήπους και ψηλά πεύκα τα οποία ανέδιδαν μια ευχάριστη μυρωδιά που θύμιζε καλοκαίρι και θάλασσα.

«Το σπίτι δεν είναι τόσο ψηλά όσο τα υπόλοιπα του οικισμού και γι' αυτό έχουμε την καλύτερη θέα στη θάλασσα», σχολίασε χαμογελώντας πλατιά. Γύρισα προς το μέρος της και την κοίταξα σαν να μην την αναγνώριζα. Ίσως να μη συνειδητοποιούσε τι μας περιτριγύριζε; Δεν είχε συναίσθηση του ότι μας έπεφτε αρκετά μεγάλο;

Δεν πρόλαβα να εκφράσω τις απορίες μου γιατί φτάσαμε επιτέλους στο σπίτι. Μου ήρθαν μόνο δυο λέξεις:

«Θεέ μου!»

Το σπίτι ήταν ολόλευκο με σκεπές στο χρώμα της άμμου. Διέθετε τουλάχιστον τρεις ορόφους, αλλά δεν μπορούσα να είμαι και σίγουρη, αφού είχε τόσα μπαλκόνια, παράθυρα, τόσο πολλά απ' όλα... Μπροστά μας υψωνόταν μια εντυπωσιακή βεράντα, και καθώς ήταν ήδη περασμένες επτά το απόγευμα, τα φώτα της ήταν αναμμένα, πράγμα που έκανε το κτίριο να φαντάζει ονειρικό. Ο ήλιος θα έδυε σύντομα και ο ουρανός ήταν ζωγραφισμένος με άπειρα χρώματα που έρχονταν σε αντίθεση με το αψεγάδιαστο λευκό του σπιτιού.

Η μητέρα μου έσβησε τη μηχανή αφού έκανε τον κύκλο του σιντριβανιού και πάρκαραε μπροστά στα σκαλιά που μας οδηγούσαν στην κεντρική πόρτα. Με το που βγήκα από το αυτοκίνητο, ένιωσα σαν να είχα φτάσει στο πιο πολυτελές ξενοδοχείο της Καλιφόρνια – μόνο που δεν ήταν ξενοδοχείο. Ήταν ένα σπίτι... Θεωρητικά ήταν ένα σπιτικό... Ή τουλάχιστον αυτό ήθελε να με κάνει να πιστέψω η μητέρα μου.

Μόλις βγήκα από το αυτοκίνητο, ο Γουίλιαμ Λάιστερ εμφανίστηκε στην πόρτα. Πίσω του υπήρχαν τρεις άντρες ντυμένοι σαν πιγκουίνοι.

Ο νέος σύζυγος της μητέρας μου δεν ήταν ντυμένος όπως συνήθιζε τις μετρημένες φορές που μου είχε κάνει την τιμή να βρεθεί στο ίδιο δωμάτιο μ' εμένα. Αντί να φοράει κοστούμι ή κάποιο ακριβό σακάκι, φορούσε μια λευκή βερμούδα κι ένα ανοιχτό γαλάζιο πόλο μπλουζάκι. Φορούσε σαγιονάρες και τα σκούρα μαλλιά του ήταν ατημέλητα, αντί να είναι τραβηγμένα προς τα πίσω. Όφειλα να παραδεχτώ ότι καταλάβαινα τι του έβρισκε η μαμά μου. Ήταν όμορφος. Ήταν ψηλός, αρκετά ψηλότερος από εκείνη, και κρατιόταν καλά. Το πρόσωπό του ήταν συμμετρικό, παρότι υπήρχαν εμφανή σημάδια γήρανσης –είχε αρκετές ρυτίδες έκφρασης στα χείλη και στο πρόσωπο–, ενώ στα μαύρα του μαλλιά ξεχώριζαν ορισμένες λευκές τρίχες που του χάριζαν μια ενδιαφέρουσα κι ώριμη όψη.

Η μητέρα μου έτρεξε προς το μέρος του σαν μαθητριάδα για να μπορέσει να τον αγκαλιάσει. Εγώ πήρα τον χρόνο μου, βγήκα από το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκα προς το πορτοπαγκάζ για να πάρω τα πράγματά μου.

Ξαφνικά εμφανίστηκαν δυο γαντοφορεμένα χέρια και πετάχτηκα προς τα πίσω τρομαγμένη.

«Θα φέρω εγώ τα πράγματά σας, δεσποινίς», μου είπε ένας από τους άντρες που ήταν ντυμένοι σαν πιγκουίνοι.

«Μπορώ και μόνη μου, ευχαριστώ», του απάντησα νιώθοντας πραγματικά άβολα.

Ο άντρας με κοίταξε σαν να ήμουν τρελή.

«Άσε τον Μάρτιν να σε βοηθήσει, Νόα», άκουσα να λέει από πίσω μου ο Γουίλιαμ Λάιστερ.

Άφησα τη βαλίτσα μου κάτω απρόθυμα.

«Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω, Νόα», είπε ο σύζυγος της μητέρας μου χαμογελώντας στοργικά. Δίπλα του, η μητέρα μου χειρονομούσε ασταμάτητα για να με πείσει να φερθώ ευγενικά, να χαμογελάσω ή να πω κάτι.

«Δεν μπορώ να πω το ίδιο», απάντησα και του έδωσα το χέρι μου. Ήξερα ότι η συμπεριφορά μου ήταν πραγματικά αγενής, αλλά σε εκείνη τη φάση θεώρησα σωστό να είμαι ειλικρινής.

Ήθελα να είναι σαφής η θέση μου όσον αφορούσε αυτή την αλλαγή στη ζωή μας.

Ο Γουίλιαμ δε φάνηκε να προσβάλλεται. Κράτησε το χέρι μου για περισσότερο από όσο θα έπρεπε κι ένιωσα αμέσως άβολα.

«Ξέρω ότι πρόκειται για μια πολύ απότομη αλλαγή στη ζωή σου, Νόα, αλλά θέλω να νιώθεις σαν στο σπίτι σου, να απολαύσεις όλα όσα μπορώ να σου προσφέρω, αλλά, πάνω από όλα, θέλω να μπορέσεις να με αποδεχτείς ως μέλος της οικογένειάς σου... κάποια στιγμή», πρόσθεσε αφού είδε την αμφιβολία στο πρόσωπό μου. Η μητέρα μου με κατακεραύνωνε με τα γαλάζια της μάτια.

Κατάφερα μονάχα να γνέψω συγκαταβατικά και να κάνω λίγο πίσω για να αφήσει το χέρι μου. Δεν ένιωθα άνετα με τις επιδείξεις αγάπης, πόσο μάλλον από αγνώστους. Η μητέρα μου είχε

παντρευτεί –και καλά έκανε–, αλλά αυτός ο άντρας δε θα γινόταν ποτέ τίποτα για μένα. Ούτε πατέρας μου, ούτε πατριός μου, ούτε τίποτα παρόμοιο. Είχα ήδη πατέρα και με είχε καλύψει και με το παραπάνω.

«Τι λες να σε ξεναγήσουμε στο σπίτι;» πρότεινε με ένα πλατύ χαμόγελο, ασυγκίνητος από την ψυχρότητα και την κακή μου διάθεση.

«Πάμε, Νόα», με ενθάρρυνε η μητέρα μου ενώ με έπιασε από το μπράτσο. Έτσι, δεν είχα άλλη επιλογή από το να περπατήσω δίπλα της.

Όλα τα φώτα του σπιτιού ήταν αναμμένα, κι έτσι παρατήρησα κάθε λεπτομέρεια της έπαυλης που ήταν αρκετά μεγάλη για μια οικογένεια είκοσι ατόμων... πόσο μάλλον για μία τεσσάρων. Τα ταβάνια ήταν ψηλά, με ξύλινες δοκούς και μεγάλα παράθυρα που έβλεπαν έξω. Υπήρχε μια μεγάλη σκάλα στο κέντρο του γιγάντιου σαλονιού, η οποία έδινε πρόσβαση και στις δυο πλευρές του πάνω ορόφου. Η μητέρα μου και ο σύζυγός της με ξενάγησαν σε όλη την έπαυλη, μου έδειξαν το πελώριο σαλόνι και την τεράστια κουζίνα όπου κυριαρχούσε μια μεγάλη νησίδα, πράγμα που υπέθεσα ότι θα άρεσε στη μητέρα μου. Αυτό το σπίτι είχε τα πάντα: γυμναστήριο, θερμαινόμενη πισίνα, σαλόνια για να κάνεις πάρτι αλλά και μια μεγάλη βιβλιοθήκη, πράγμα που με εντυπωσίασε περισσότερο απ' όλα.

«Η μητέρα σου μου είπε ότι σου αρέσει πολύ να διαβάζεις και να γράφεις», σχολίασε ο Γουίλιαμ, επαναφέροντάς με στην πραγματικότητα.

«Όπως σε χιλιάδες άλλους ανθρώπους», του απάντησα κοφτά. Με ενοχλούσε που μου απευθυνόταν με τέτοια στοργή. Δεν ήθελα να μου μιλάει, ήταν τόσο απλό.

«Νόα», με επέπληξε η μητέρα μου και με αγριοκοίταξε. Ήξερα ότι τη ζόριζα, αλλά ας έκανε υπομονή. Εγώ θα ζοριζόμουν όλο τον χρόνο και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για αυτό.

Ο Γουίλιαμ φαινόταν ασυγκίνητος από την ανταλλαγή βλεμμάτων και δεν έπαψε λεπτό να χαμογελά.

Αναστέναξα νιώθοντας απογοήτευση και αμηχανία. Παραήταν διαφορετικό, πολυτελές... Δεν ήξερα αν θα κατάφερνα να συνηθίσω να ζω σε ένα τέτοιο μέρος.

Ξαφνικά ένιωσα την ανάγκη να μείνω μόνη, χρειαζόμουν χρόνο για να μπορέσω να χωνέψω κάποια πράγματα...

«Είμαι κουρασμένη. Μπορώ να πάω στο δωμάτιό μου;» ρώτησα με λιγότερη σκληράδα στη φωνή μου.

«Φυσικά, το δωμάτιό σου και το δωμάτιο του Νικόλας είναι στον δεύτερο όροφο, στον διάδρομο δεξιά. Μπορείς να καλέσεις όποιον θέλεις να έρθει να σε επισκεφτεί, ο Νικ δε θα έχει θέμα. Εξάλλου, από εδώ και πέρα θα μοιράζεστε το δωμάτιο αναψυχής».

Το δωμάτιο αναψυχής; Σοβαρά τώρα; Χαμογέλασα όπως μπορούσα προσπαθώντας να μη σκέφτομαι ότι από εδώ και πέρα θα έπρεπε να συγκατοικώ και με τον γιο του Γουίλιαμ. Ήξερα μόνο ό,τι μου είχε πει η μητέρα μου για αυτόν, δηλαδή ότι ήταν είκοσι ενός, ότι σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια και ότι ήταν ένα ανυπόφορο ψώνιο. Εντάξει, αυτό το τελευταίο ήταν δικό μου συμπέρασμα, αλλά ήταν σίγουρα αλήθεια.

Ενώ ανεβαίναμε τα σκαλιά, δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι ότι από εδώ και πέρα θα έπρεπε να ζω μαζί με δυο άγνωστους άντρες. Είχαν περάσει έξι χρόνια από τότε που ένας άντρας –ο πατέρας μου– ζούσε στο σπίτι μου. Είχα συνηθίσει να είμαστε μόνο κορίτσια, μόνο οι δυο μας. Η ζωή μου ποτέ δεν ήταν στρωμένη με ροδοπέταλα και ειδικά τα πρώτα έντεκα χρόνια. Τα προβλήματα με τον πατέρα μου είχαν σημαδέψει τόσο τον δικό μου ψυχισμό όσο και της μητέρας μου.

Αφού έφυγε ο πατέρας μου, η μητέρα μου κι εγώ συνεχίσαμε τη ζωή μας και σιγά σιγά καταφέραμε να ζήσουμε σαν δυο απλοί και συνηθισμένοι άνθρωποι. Όσο μεγάλωνα, η μητέρα μου γινόταν μία από τις καλύτερες φίλες μου. Μου χάριζε την ελευθερία που αποζητούσα, και αυτός ήταν ο λόγος που με εμπιστευόταν και που την εμπιστευόμουν κι εγώ... Ή τουλάχιστον μέχρι που αποφάσισε να φέρει τα πάνω κάτω στη ζωή μας.

«Αυτό είναι το δωμάτιό σου», είπε η μητέρα μου και στάθηκε μπροστά σε μια σκουρόχρωμη, ξύλινη πόρτα.

Έστρεψα το βλέμμα μου στη μητέρα μου και στον Γουίλιαμ. Ήταν αγχωμένοι...

«Μπορώ να μπω;» τους ρώτησα ειρωνικά αφού είδα ότι δεν έκαναν πέρα.

«Αυτό το δωμάτιο είναι το δώρο μου για σένα, Νόα», ανακοίνωσε η μητέρα μου με μάτια γεμάτα ενθουσιασμό.

Την κοίταξα καχύποπτα και, μόλις έκανε στην άκρη, άνοιξα την πόρτα προσεκτικά· φοβόμουν για το τι μπορεί να με περίμενε.

Το πρώτο πράγμα που διέγειρε τις αισθήσεις μου ήταν μια ευχάριστη μυρωδιά από μαργαρίτες και θάλασσα. Τα μάτια μου εστίασαν πρώτα στον τοίχο που βρισκόταν απέναντι από την πόρτα, ο οποίος ήταν εξ ολοκλήρου γυάλινος. Η θέα ήταν τόσο καταπληκτική που για πρώτη φορά έμεινα άφωνη. Μπορούσα να δω ολόκληρο τον ωκεανό από το σημείο στο οποίο στεκόμουν. Το σπίτι πρέπει να ήταν στο ύψος ενός βράχου γιατί από εκεί που ήμουν έβλεπα μόνο τη θάλασσα και την εντυπωσιακή δύση του ηλίου που λάμβανε χώρα εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Ήταν υπέροχο.

«Θεέ μου», επανέλαβα. Αυτή ήταν πια η αγαπημένη μου φράση. Το βλέμμα μου συνέχισε να διατρέχει το δωμάτιο. Ήταν τεράστιο. Στον τοίχο αριστερά υπήρχε ένα κρεβάτι με ουρανό και ένα σωρό λευκά μαξιλάρια, που ταίριαζαν με τους όμορφους γαλάζιους τοίχους. Από όλα τα λευκά και μπλε έπιπλα ξεχώριζε το γραφείο με τον τεράστιο Mac υπολογιστή, ενώ υπήρχε ένας πνεύμορφος καναπές, ένα μπουντουάρ με καθρέφτη και μια γιγάντια βιβλιοθήκη με όλα μου τα βιβλία. Αυτά τα χρώματα, σε συνδυασμό με την καταπληκτική θέα που είχα μπροστά μου, ήταν πιο όμορφο πράγμα που είχα δει στη ζωή μου.

Ένιωσα πελαγωμένη. Όλα αυτά ήταν για μένα;

«Σου αρέσει;» με ρώτησε η μητέρα μου.

«Είναι απίστευτο... Ευχαριστώ», απάντησα κι ένιωθα ευγνωμοσύνη, αλλά ταυτόχρονα και αμηχανία. Δεν ήθελα να με εξαγοράζουν με τέτοια πράγματα. Δεν τα χρειαζόμουν.

«Συnergieζομαι με μια επαγγελματία διακοσμήτρια εδώ και δυο βδομάδες... Ήθελα να έχεις όλα όσα επιθυμούσες πάντα και δεν μπορούσα να σου δώσω», με ενημέρωσε συγκινημένη. Την κοίταξα για λίγο και ήξερα ότι δεν μπορούσα να παραπονεθώ για αυτό... Αυτό το δωμάτιο ήταν το όνειρο κάθε έφηβης και παράλληλα και κάθε μητέρας.

Την πλησίασα και την αγκάλιασα. Είχαν περάσει περίπου τρεις μήνες από την τελευταία φορά που την άγγιξα και ήξερα ότι αυτό ήταν σημαντικό για εκείνη.

«Σε ευχαριστώ, Νόα», είπε στο αυτί μου, ώστε να την ακούσω μόνο εγώ. «Σου ορκίζομαι ότι θα κάνω ό,τι μπορώ για να είμαστε και οι δυο ευτυχισμένες».

«Θα είμαι εντάξει, μαμά», αποκρίθηκα ενώ γνώριζα ότι αυτό που μου έλεγε δεν εξαρτιόταν από εκείνη.

Η μητέρα μου με άφησε, σκούπισε τα δάκρυα που είχαν κυλήσει στο μάγουλό της και στάθηκε δίπλα στον νέο της σύζυγο.

«Θα σε αφήσουμε να βολευτείς», είπε ο Γουίλιαμ ευγενικά.

Έγνεψα καταφατικά χωρίς να τον ευχαριστήσω. Τίποτα μέσα σε αυτό το δωμάτιο δεν ήταν αποτέλεσμα δικής του δουλειάς. Γι' αυτόν ήταν απλώς χρήματα.

Έκλεισα την πόρτα και είδα ότι δεν είχε μάνταλο. Το πάτωμα ήταν ξύλινο και το κάλυπτε ένα λευκό χαλί το οποίο ήταν τόσο χοντρό, που εύκολα κοιμόσουν πάνω του. Το μπάνιο ήταν τόσο μεγάλο όσο το παλιό μου δωμάτιο και διέθετε ντουζιέρα με υδρομασάζ, μπανιέρα και δυο νιπτήρες. Πλησίασα το παράθυρο και κοίταξα έξω. Από κάτω υπήρχε πράγματι ο πίσω κήπος του σπιτιού, μια τεράστια πισίνα και ο κήπος με τα λουλούδια και τα φοινικόδεντρα.

Βγήκα από το μπάνιο και μπήκα σε αυτό που υποτίθεται ότι ήταν το όνειρο κάθε γυναίκας, έφηβης ή μικρού κοριτσιού: ένα βεστιαριο, και μάλιστα όχι άδειο, αλλά γεμάτο με ολοκαίνουρια ρούχα. Ξεφύσηξα δυνατά και ξεκίνησα να περνώ τα δάχτυλά μου πάνω απ' τα απίστευτα ρούχα. Είχαν όλα τις ετικέτες τους και, βλέποντας την τιμή ενός, κατάλαβα πόσο ακριβά ήταν όλα.

Η μητέρα μου ή όποιος την είχε πείσει να ξοδέψει τόσα χρήματα το είχε χάσει εντελώς.

Δεν μπορούσα να αποβάλω την αμήχανη αίσθηση ότι τίποτε από όλα αυτά δεν ήταν αληθινό, ότι σύντομα θα ξυπνούσα και θα βρισκόμουν στο παλιό μου δωμάτιο με τα τωρινά μου ρούχα και το μονό μου κρεβάτι. Και το χειρότερο από όλα ήταν ότι ήθελα όσο τίποτε να ξυπνήσω, γιατί αυτή δεν ήταν η ζωή μου, ούτε ήταν αυτό που επιθυμούσα... Ένωσα έναν κόμπο στο στομάχι μου και τόση απελπισία που αφέθηκα κι έπεσα στο πάτωμα, έβαλα το κεφάλι στα γόνατά μου και πήρα όσες βαθιές ανάσες χρειαζόμουν για να μη βάλω τα κλάματα.

Σαν να διάβασε το μυαλό μου, η φίλη μου η Μπεθ μού έστειλε ένα μήνυμα.

Έφτασες καλά; Ήδη μου λείπεις.

Χαμογέλασα στην οθόνη και της έστειλα μια φωτογραφία από το βεστιάριό μου. Στο καπάκι μού ήρθαν περίπου πέντε φατσούλες με το στόμα ανοιχτό.

Σε μισώ! Το ήξερες;

Χαμογέλασα και της έγραψα ένα μήνυμα.

Αν ήταν στο χέρι μου, θα σ' τα χάριζα όλα. Βασικά, θα έδινα τα πάντα για να ήμουν ξανά εκεί μαζί σας, να έβλεπα μια ταινία στο σπίτι του Νταν ή απλώς να άραζα στον βρόμικο καναπέ του δωματίου σου.

Μην είσαι τόσο αρνητική, απόλαυσέ το, ρε γαμώτο! Τώρα είσαι πλούσια!

Δεν ήμουν πλούσια, ο Γουίλιαμ ήταν.

Άφησα το τηλέφωνο στο πάτωμα και κατευθύνθηκα προς

τις βαλίτσες μου. Βιάστηκα να πάρω ένα σορτσάκι κι ένα απλό μπλουζάκι. Δεν ήθελα να αλλάξω τον εαυτό μου, δε σκόπευα να αρχίσω να ντύνομαι με πόλο μπλουζάκια και φίρμες.

Μπήκα στο ντους για να ξεφορτωθώ όλη τη βρομιά και τη δυσφορία από το μεγάλο ταξίδι. Ήμουν ευγνώμων που δεν ήμουν από αυτές που έπρεπε να προσπαθήσουν πολύ για να φτιάξουν τα μαλλιά τους. Ήμουν τυχερή που είχα πάρει τα κυματιστά μαλλιά της μαμάς μου, κι απλώς μου κάθονταν έτσι με το που τα στέγνωνα. Φόρεσα τα ρούχα που είχα διαλέξει και αποφάσισα να κάνω μια βόλτα στο σπίτι και να βρω και κάτι να τσιμπήσω.

Ήταν περίεργο να περπατάω μόνη εκεί μέσα... Ένιωθα σαν εισβολέας. Θα αργούσα να συνηθίσω τη ζωή μου εδώ πέρα, αλλά, πάνω από όλα, να συνηθίσω στην πολυτέλεια και στα τεράστια μεγέθη αυτού του μέρους. Στο παλιό μας διαμέρισμα, αρκούσε απλώς να μιλήσουμε λίγο πιο δυνατά κι ακούγαμε η μία την άλλη. Εδώ αυτό ήταν αδύνατον.

Κατευθύνθηκα προς την κουζίνα και ήλπιζα να μη χαθώ. Πέθαινα της πείνας, έπρεπε άμεσα να καταναλώσω κάποιου είδους τζανκ φουντ.

Δυστυχώς δεν ήμουν μόνη όταν μπήκα στην κουζίνα.

Κάποιος ψαχούλευε το ψυγείο, και μπορούσα να δω μόνο το πάνω μέρος του σκούρου κεφαλιού του. Πάνω που πήγα να πω κάτι, ένα εκκωφαντικό γάβγισμα με έκανε να ουρλιάξω σαν μικρό κοριτσάκι.

Γύρισα τρομαγμένη ακριβώς τη στιγμή που το κεφάλι ξεπρόβαλε από το ψυγείο και γύρισε προς την πόρτα για να δει ποιος προκαλούσε τέτοιο πανικό.

Αλλά δε με τρόμαξε αυτός: δίπλα από τη νησίδα της κουζίνας, υπήρχε ένα μαύρο σκυλί, το οποίο ήταν μεν πανέμορφο, αλλά με κοιτούσε σαν να ήθελε να με φάει. Λογικά ήταν λαμπραντόρ, αλλά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη. Πήρα τα μάτια μου απ' τον σκύλο και κοίταξα το αγόρι που στεκόταν ακριβώς δίπλα του.

Τον παρατήρησα με περιέργεια κι έκπληξη ταυτόχρονα γιατί ήμουν σίγουρη ότι ήταν ο γιος του Γουίλιαμ, ο Νικόλας Λάιστερ.

Το πρώτο που σκέφτηκα μόλις τον είδα ήταν να αναφωνήσω: «Μα τι μάτια!». Ήταν καταγάλανα, τόσο ανοιχτόχρωμα όσο και οι τοίχοι στο δωμάτιό μου και έρχονταν σε ακραία αντίθεση με τα κατάμαυρα, ατημέλητα και ιδρωμένα μαλλιά του. Φαινόταν σαν να είχε κάνει μόλις γυμναστική, γιατί φορούσε κολάν και ένα φαρδύ αμάνικο μπλουζάκι. Θεέ μου, όφειλα να παραδεχτώ ότι ήταν πολύ όμορφος. Αλλά δεν άφησα αυτές τις σκέψεις να με κάνουν να ξεχάσω ποιον αντίκριζα: αυτός ήταν ο νέος ετεροθαλής αδελφός μου, ο άνθρωπος με τον οποίο θα συγκατοικούσα για έναν πραγματικά βασανιστικό χρόνο... Και ο σκύλος του συνέχιζε να μου γαβγίζει λες και μάντευε τις σκέψεις μου.

«Είσαι ο Νίκολας, σωστά;» τον ρώτησα προσπαθώντας να ελέγξω τον φόβο που ένιωθα απέναντι στο δαιμονισμένο ζώο, που δε σταματούσε να μου γαβγίζει. Με εξέπληξε και με νευρίασε ο τρόπος που κοιτούσε το κατοικίδιό του και χαμογελούσε.

«Ο ίδιος», με διαβεβαίωσε καρφώνοντας το βλέμμα του πάνω μου. «Πρέπει να είσαι η κόρη της νέας γυναίκας του πατέρα μου», σχολίασε και δεν πίστευα ότι το έθεσε τόσο ψυχρά.

Τον λοξοκοίταξα.

«Πώς είπαμε ότι σε λένε;» με ρώτησε και γούρλωσα τα μάτια έκπληκτη.

Δεν ήξερε το όνομά μου; Οι γονείς μας είχαν παντρευτεί, η μητέρα μου κι εγώ είχαμε μετακομίσει εδώ κι αυτός δεν ήξερε καν πώς με λένε;

ΝΙΚ

ΝΟΑ», ΜΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ κοφτά. «Με λένε Νόα».

Ο τρόπος με τον οποίο με αγριοκοίταξε ήταν αστείος. Η κόρη της μητριάς μου φάνηκε να προσβάλλεται επειδή δεν έδινα δεκάρα για το πώς λεγόταν αυτή ή η μητέρα της, παρότι οφείλω να παραδεχτώ ότι θυμόμουν το όνομα της τελευταίας. Πώς να μην το θυμάμαι; Τους τελευταίους τρεις μήνες είχε περάσει περισσότερο χρόνο απ' όσο εγώ σε αυτό το σπίτι, γιατί πράγματι η Ραφαέλα Μόργκαν είχε μπει στη ζωή μου και μάλιστα είχε και συνοδεία.

«Δεν είναι αντρικό όνομα αυτό;» τη ρώτησα έχοντας επίγνωσή ότι θα την πείραζε. «Χωρίς παρεξήγηση, έτσι;» πρόσθεσα αφού είδα τα μελιά μάτια της να γουρλώνουν.

«Είναι και γυναικείο», αποκρίθηκε με ένα δευτερόλεπτο καθυστέρηση. Παρατήρησα ότι το βλέμμα της στρεφόταν πρώτα σ' εμένα κι ύστερα στον Θορ, τον σκύλο μου, και δεν μπόρεσα παρά να χαμογελάσω ξανά. «Σίγουρα η λέξη “γιούνισεξ” δεν υπάρχει στο περιορισμένο σου λεξιλόγιο», πρόσθεσε χωρίς να με κοιτάξει αυτή τη φορά. Ο Θορ συνέχιζε να της γαβγίζει και να της γρυλίζει. Δεν έφταιγε αυτή, τον είχαμε εκπαιδεύσει ώστε να μην εμπιστεύεται τους αγνώστους. Αρκούσε μόνο μία μου λέξη και θα μεταμορφωνόταν και πάλι στον γλυκύτατο σκύλο που πάντα ήταν... Ωστόσο, το τρομαγμένο πρόσωπο της νέας μου αδελφούλας μού φαινόταν αρκετά αστείο.

«Μην ανησυχείς, έχω πολύ διευρυμένο λεξιλόγιο», αποκρίθηκα κλείνοντας το ψυγείο και γύρισα να την κοιτάξω. «Μάλιστα,

υπάρχει μια λέξη-κλειδί που αρέσει πολύ στον σκύλο μου. Ξεκινάει από ΕΠΙ, συνεχίζει με ΘΕ και τελειώνει με το ΣΗ». Ο τρόμος διαπέρασε το πρόσωπό της και χρειάστηκε να συγκρατηθώ για να μη γελάσω.

Ήταν ψηλή, περίπου 1,68 ή 1,70, δεν ήμουν σίγουρος. Επίσης, ήταν αδύνατη και όφειλα να παραδεχτώ ότι δεν της έλειπε τίποτα. Το πρόσωπό της όμως ήταν τόσο παιδικό που ακύρωνε οποιαδήποτε λάγνα σκέψη θα μπορούσα να κάνω για εκείνη. Αν θυμόμουν σωστά, δεν είχε καν τελειώσει το σχολείο κι αυτό φαινόταν από το σορτσάκι, το μπλουζάκι και τα μαύρα Converse που φορούσε. Αν είχε και τα μαλλιά της μαζεμένα σε αλογοουρά, θα φαινόταν σαν την κλασική έφηβη που περιμένει με ανυπομονησία για να αγοράσει τον τελευταίο δίσκο του τραγουδιστή για τον οποίο αναστενάζουν όλα τα δεκαπεντάχρονα. Ωστόσο, αυτό που μου τράβηξε περισσότερο την προσοχή ήταν τα μαλλιά της. Είχαν ένα χρώμα πολύ περίεργο, κάτι μεταξύ ξανθού και κόκκινου.

«Τι αστέιος!» είπε ειρωνικά, αλλά φαινόταν κατατρομαγμένη. «Βγάλ' τον έξω, είναι σαν να θέλει να με σκοτώσει από στιγμή σε στιγμή», μου ζήτησε κι έκανε ένα βήμα πίσω. Την ίδια στιγμή, ο Θορ έκανε ένα βήμα μπροστά.

Καλό σκυλάκι, σκέφτηκα. Ίσως να έπρεπε να δώσω ένα μάθημα στην κόρη της μητριάς μου, να της χαρίσω μια ιδιαίτερη υποδοχή για να της είναι ξεκάθαρο σε ποιον ανήκει αυτό το σπίτι και πόσο ανεπιθύμητη είναι εδώ.

«Θορ, προχώρα», διέταξα αυστηρά τον σκύλο μου. Η Νόα κοιτάξε πρώτα αυτόν κι έπειτα εμένα, κι έκανε κι άλλο πίσω, μέχρι που έπεσε πάνω στον τοίχο της κουζίνας.

Ο Θορ προχώρησε προς το μέρος της σιγά σιγά, μοστράροντας τους κυνόδοντες και γαβγίζοντας. Ήταν αρκετά τρομακτικός, αλλά ήξερα ότι δε θα της έκανε τίποτα... εκτός και αν του το έλεγα εγώ.

«Τι κάνεις;» με ρώτησε κοιτάζοντάς με στα μάτια. «Δεν είναι καθόλου αστέιος».

Προφανώς και ήταν.

«Ο σκύλος μου συνήθως τα πάει καλά με όλους. Πολύ περίεργο που τώρα σκέφτεται να σου επιτεθεί...» είπα ενώ την παρατηρούσα να προσπαθεί να μετριάσει τον φόβο της.

«Σκοπεύεις να κάνεις κάτι γι' αυτό;» είπε μέσα απ' τα δόντια της, με το βλέμμα της σταθερά πάνω μου.

Εγώ να κάνω κάτι; Τι λες να γυρίσεις πίσω από εκεί που ήρθες;

«Είσαι εδώ... πόση ώρα; Πέντε λεπτά; Και δίνεις ήδη διαταγές;» της είπα και κατευθύνθηκα προς τη βρύση για να βάλω ένα ποτήρι νερό. Στο μεταξύ, ο σκύλος μου γρύλιζε. «Ίσως πρέπει να σε αφήσω λίγο εδώ για να εξοικειωθείς μόνη σου».

«Πόσες φορές έπεσες και χτύπησες το κεφάλι σου όταν ήσουν μικρός, ηλίθιε; Πάρε το σκυλί από εδώ πέρα!»

Γύρισα έκπληκτος από το θράσος της. Με είχε μόλις προσβάλει;

Θεωρώ πως μέχρι και ο σκύλος μου το κατάλαβε, καθώς έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος της και δεν της άφησε καθόλου χώρο για να κουνηθεί. Τότε, πριν τη σταματήσω, η Νόα γύρισε έντρομη και έπιασε το πρώτο πράγμα που βρήκε πάνω στον πάγκο: ένα τηγάνι. Πλησίασα πριν προλάβει να χτυπήσει το καμένο το ζωάκι, έπιασα τον Θορ απ' το κολάρο και με το άλλο χέρι απέκρουσα την κίνηση του χεριού της.

«Τι σκατά κάνεις;» της φώναξα ενώ άρπαξα το τηγάνι και το άφησα πάνω στον πάγκο. Ο σκύλος μου εξοργίστηκε και η Νόα κόλλησε πάνω στο στήθος μου κι έβγαλε μια πινητή κραυγή.

Με εξέπληξε το γεγονός ότι, παρότι την απειλούσα, ήρθε σ' εμένα για να την προστατεύσω.

«Θορ, κάτω!» Ο σκύλος μου ηρέμησε αμέσως, κάθισε και άρχισε να κουνά την ουρά του χαρούμενος.

Χαμήλωσα το βλέμμα μου στη Νόα, η οποία είχε γαντζωθεί και με τα δυο χέρια πάνω στην μπλουζά μου. Χαμογέλασα ώπου φάνηκε να συνειδητοποιεί τι συνέβαινε. Σήκωσε τα χέρια και ξεκόλλησε από πάνω μου με μια σπρωξιά.

«Είσαι ηλίθιος;»

«Πρώτον, αυτή ήταν η τελευταία φορά που επιτέθηκες στον σκύλο μου και δεύτερον» – την προειδοποίησα κοιτώντας τη στα

μάτια, ενώ ένα τμήμα του εγκεφάλου μου εστίασε στις μικρές φακίδες που είχε στη μύτη και στα μάγουλα– «δε θα με προσβάλεις ξανά, γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα».

Με κοίταξε περίεργα. Τα μάτια της επικεντρώθηκαν στα δικά μου κι έπειτα το βλέμμα της κινήθηκε προς το στέρνο μου. Αδυνατούσε, καθώς φαίνεται, να διατηρήσει την οπτική επαφή.

Έκανα ένα βήμα πίσω. Ανέπνεα γρήγορα και δεν είχα ιδέα γιατί. Την είχα ήδη χορτάσει για σήμερα και δεν την είχα δει ούτε πέντε λεπτά.

«Καλό θα είναι να τα πάμε καλά, αδελφούλα», της είπα γυρνώντας της την πλάτη. Πήρα το σάντουιτς από τον πάγκο και κατευθύνθηκα προς την πόρτα.

«Μη με λες έτσι, δεν είμαι ούτε αδελφή σου, ούτε τίποτα», αποκρίθηκε. Μίλησε με τέτοιο μίσος και ειλικρίνεια που γύρισα να την κοιτάξω ξανά. Τα μάτια της έλαμπαν γεμάτα αποφασιστικότητα και τότε κατάλαβα ότι το γεγονός ότι οι γονείς μας είχαν καταλήξει ζευγάρι τής φαινόταν όσο γελοίο μού φαινόταν και μένα.

«Σε αυτό συμφωνούμε... αδέλφι», επανέλαβα στριφογυρίζοντας τα μάτια. Διασκέδασα που είδα τα μικρά της χέρια να κλείνουν σε δυο γροθιές.

Εκείνη τη στιγμή άκουσα φασαρία πίσω μου. Γύρισα και βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με τον πατέρα μου... και τη γυναίκα του.

«Βλέπω ότι γνωριστήκατε», είπε ο πατέρας μου ενώ μπήκε στην κουζίνα με ένα πλατύ χαμόγελο. Είχα πολύ καιρό να τον δω να χαμογελά κατ' αυτόν τον τρόπο, και κατά βάθος χαιρόμουν που τον έβλεπα έτσι και που είχε ξαναφτιάξει τη ζωή του. Παρότι είχε ξεχάσει κάτι στο μεταξύ: εμένα.

Η Ραφαέλα μού χαμογέλασε στοργικά από την πόρτα και με υποχρέωσε να κάνω κάποιο είδος μορφασμού, ό,τι κοντινότερο είχα σε χαμόγελο και ό,τι καλύτερο θα μπορούσα να της χαρίσω. Δεν είχα τίποτα εναντίον της.

Παρόλο που ο πατέρας μου και εγώ δεν είχαμε κάποια φοβερή

ή στοργική σχέση, ήμουν εντελώς σύμφωνος με τον τρόπο που έχτιζε τοίχους για να μας κρατήσει μακριά από τον έξω κόσμο. Αυτό που είχε συμβεί με τη μητέρα μου μας είχε σημαδέψει και τους δυο, πάνω από όλα όμως είχε σημαδέψει εμένα, που ήμουν ο γιος της και που την είδα να φεύγει χωρίς να κοιτά πίσω.

Από τότε δεν εμπιστευόμουν τις γυναίκες, δεν ήθελα να ξέρω τίποτα για αυτές εκτός αν ήταν να κοιμηθώ μαζί τους ή να περάσω καλά σε κανένα πάρτι. Τι άλλο να θέλω;

«Νόα, τον είδες τον Θορ;» ρώτησε η Ραφαέλα την κόρη της, η οποία στεκόταν ακόμη δίπλα στον πάγκο αδυνατώντας να κρύψει την κακή της διάθεση.

Τότε η Νόα έκανε κάτι που με σόκαρε. Έκανε ένα βήμα μπροστά, έσκυψε και άρχισε να φωνάζει τον Θορ.

«Θορ, έλα εδώ, όμορφε...» του μιλούσε στοργικά και καλοσυνάτα. Όφειλα να παραδεχτώ ότι τουλάχιστον ήταν γενναία. Πριν από ένα δευτερόλεπτο έτρεμε από τον φόβο που ένιωθε για το ίδιο ζώο.

Με εξέπληξε το γεγονός ότι δεν έτρεξε να τα πει όλα στη μητέρα της.

Ο σκύλος μου κατευθύνθηκε προς το μέρος της κουνώντας την ουρά του με ενθουσιασμό. Γύρισε το κεφάλι προς το μέρος μου, ύστερα ξανά προς εκείνη και σίγουρα θα διαισθάνθηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά επειδή σοβάρεψα τόσο που μέχρι κι αυτός το πήρε χαμπάρι.

Με την ουρά ανάμεσα στα σκέλια, με πλησίασε και έκατσε δίπλα μου. Η Νόα έμεινε τελείως άναυδη.

«Καλό σκυλάκι», τον επιβράβευσα με ένα πλατύ χαμόγελο.

Η Νόα σηκώθηκε απότομα, με αγριοκοίταξε με τα μάτια που πλαισίωναν πυκνές βλεφαρίδες κι έπειτα γύρισε προς τη μητέρα της.

«Πάω στο κρεβάτι μου», ανακοίνωσε αυστηρά.

Εγώ ετοιμάστηκα να κάνω το ίδιο, ή μάλλον το ακριβώς αντίθετο, καθώς εκείνο το βράδυ είχε ένα πάρτι στην παραλία και έπρεπε να είμαι εκεί.

«Εγώ θα βγω απόψε, μη με περιμένετε», τους ενημέρωσα κι ένωσα αμήχανα που μιλούσα στον πληθυντικό.

Πάνω που ήμουν έτοιμος να βγω από την κουζίνα, ο πατέρας μου μας σταμάτησε και μένα και την αδελφούλα μου.

«Απόψε θα βγούμε για φαγητό και οι τέσσερις μαζί», αποκρίθηκε κοιτώντας κατά βάση εμένα.

Ξεκόλλα!

«Μπαμπά, συγγνώμη, αλλά έχω κανονίσει και...»

«Κι εγώ είμαι κουρασμένη απ' το ταξίδι...»

«Είναι το πρώτο μας δείπνο ως οικογένεια και θέλω να είστε εκεί και οι δυο», μας διέκοψε ο πατέρας μου. Δίπλα μου, η Νόα ξεφύσηξε πολύ δυνατά.

«Δεν μπορούμε να πάμε αύριο;» ρώτησε.

«Συγγνώμη, αγάπη μου, αλλά αύριο έχουμε ένα εταιρικό γκαλά», της απάντησε ο πατέρας μου.

Ο τρόπος που απευθυνόταν σε εκείνη ήταν τόσο περιέργος... Ίσα που την ήξερε! Εγώ σπούδαζα, έκανα ό,τι ήθελα... Με άλλα λόγια: εγώ ήμουν ενήλικος, αλλά η Νόα; Η φροντίδα μιας έφηβης πρέπει να είναι ο εφιάλτης κάθε προσφάτως παντρεμένου ζευγαριού.

«Νόα, θα φάμε μαζί και τέλος η κουβέντα», είπε η Ραφαέλα και έκλεισε τη συζήτηση καρφώνοντας την κόρη της με τα ανοιχτόχρωμα μάτια της.

Αποφάσισα ότι θα ήταν καλύτερα να υποχωρήσω σε εκείνη τη φάση. Θα έτρωγα μαζί τους και μετά θα περνούσα από το σπίτι της Άννας, της καλής μου φίλης για να πάμε στο πάρτι.

Η Νόα μουρμούρισε κάτι δυσνόητο, πέρασε ανάμεσά τους και προχώρησε προς τη σκάλα στο χολ.

«Θέλω μισή ώρα να κάνω ένα ντους», τους ζήτησα δείχνοντας τα ιδρωμένα μου ρούχα.

Ο πατέρας μου έγνεψε ικανοποιημένος, η γυναίκα του μου χαμογέλασε και ήξερα ότι εκείνο το βράδυ εγώ ήμουν ο υπεύθυνος γιος... Ή τουλάχιστον, αυτό τους είχα κάνει να πιστέψουν.

«ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΤΗ ΖΕΣΤΑΣΙΑ – ΗΘΕΛΑ ΤΗ ΦΩΤΙΑ».

Η δεκαεπτάχρονη Νόα Μόργκαν ζει μια ήσυχη, απλή ζωή με τη μητέρα της στο Τορόντο... ώσπου η τελευταία γνωρίζει και παντρεύεται τον Γουίλιαμ Λάιστερ, έναν πλούσιο και γοητευτικό δικηγόρο από την Καλιφόρνια. Η Νόα μετακομίζει στο Λος Άντζελες και αφήνει πίσω την ομάδα της στο βόλεϊ, την καλύτερή της φίλη και το αγόρι της.

Καθώς ξεκινά μια νέα ζωή, με ιδιωτικά σχολεία και πάρτι σε πισίνες, γνωρίζει τον νέο της αδελφό, τον Νικόλας, που είναι φοιτητής και, φαινομενικά, ένα κακομαθημένο πλουσιόπαιδο. Η Νόα δεν έχει καμία όρεξη να τα πάει καλά μαζί του, ιδιαίτερα αφού ανακαλύπτει τη μυστική πλευρά της ζωής του, η οποία περιλαμβάνει παράνομους αγώνες αυτοκινήτων και πυγμαχίας. Επιπλέον, η Νόα έχει και δικά της προβλήματα και δε θέλει ο Νικ να ανακατευτεί σε αυτά. Ωστόσο, κανείς από τους δυο δεν υπολογίζει την ισχυρή έλξη που υπάρχει ανάμεσά τους, η οποία θα φέρει τα πάνω κάτω στη ζωή τους.

*Μπορεί η αγάπη να νικήσει τα εμπόδια και να φωτίσει
τις σκοτεινές πλευρές της ζωής του Νικόλας και της Νόα;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

Από 17 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29902